អនុស្សរណៈនៃការយោគយល់គ្នា ស្តីពីកិច្ចសហប្រតិបត្តិការប្រឆាំងអំពើជួញដូរមនុស្សនៅមហាអនុតំបន់មេគង្គ

យើងជាតំណាងរដ្ឋាភិបាលនៃបណ្តាប្រទេសនៅមហាអនុតំបន់មេគង្គដែលរួមមានៈ ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា សាធារណរដ្ឋប្រជាមានិតចិន សាធារណរដ្ឋប្រជាធិបតេយ្យប្រជាមានិតឡាវ សហភាពភូមា ព្រះរាជាណាចក្រថៃឡង់ដ៍ និងសាធារណរដ្ឋសង្គមនិយមវៀតណាម :

ដោយមានកង្វល់យ៉ាងខ្លាំង ចំពោះទុក្ខវេទនាដែលបណ្តាលមកពីអំពើជួញដូរមនុស្ស ដែលកើតមានឡើងនៅក្នុងមហាអនុតំបន់មេគង្គ និងពីបណ្តាប្រទេសនៃមហាអនុតំបន់មេគង្គទៅកាន់តំបន់ដទៃទៀត ក្នុងពិភពលោក ។

ដោយយល់ឃើញថា ប្រការដែលមនុស្សត្រូវបានគេនាំយកទៅធ្វើជាជំនួញជួញដូរ លក់ ទិញ ពង្រត់ រក្សាទុក និងបង្ខាំងក្នុងស្ថានភាពកេងប្រវ័ញ្ចដែលប្រឆាំងទៅនឹងសិទ្ធិជាមូលដ្ឋាន គឺជាអំពើដែលមិនអាចទទួលយកបានឡើយ ។

ដោយទទួលស្គាល់ថា ភាពក្រីក្រ កង្វះលទ្ធភាពទទួលបានការអប់រំ និងវិសមភាព រួមទាំងការមិនទទួលបាននូវឱកាសស្មើគ្នាផង ជាកត្តាជំរុញឱ្យអ្នកទាំងនោះងាយរងគ្រោះដោយអំពើជួញដូរមនុស្ស ។

ដោយទទួលស្គាល់បន្ថែមទៀតថា មានទំនាក់ទំនងរវាងអំពើជួញដូរមនុស្សទៅនឹងតំរូវការផ្នែកពលកម្ម និងសេវាកម្មផ្លូវភេទបែបកេងប្រវ័ញ្ច ដែលចេះតែរីករាលដាលឡើង ។

ដោយទទួលស្គាល់ថា អំពើជួញដូរ មានសភាពកាន់តែធ្ងន់ធ្ងរឡើង ដោយសារតែឥរិយាបថរើសអើង នានា ដោយអំពើរើសអើងក្នុងការប្រតិបត្តិនានា ក៏ដូចជាអំពើរើសអើងក្នុងគោលនយោបាយស្តីពីតួនាទីជេនឌ័រ អាយុ សញ្ជាតិ ជាតិសាសន៍ និងការបែងចែកក្រុមមនុស្សនានាក្នុងសង្គម ។

ដោយសង្កត់ធ្ងន់ថា កុមារ និងស្ត្រី ដែលបានក្លាយខ្លួនជាជនរងគ្រោះដោយអំពើជួញដូរមនុស្ស ជាពិសេសគឺងាយទទួលរងគ្រោះថ្នាក់ ហើយត្រូវការវិធានការពិសេស ដើម្បីធានានូវកិច្ចការពារ និងសុខុមាលភាពរបស់ពួកគេ ។

ដោយមានក្តីបារម្ភ ចំពោះការជាប់ពាក់ព័ន្ធរបស់ក្រុមសមាជិកសហគមន៍ និងក្រុមឧក្រិដ្ឋជនដែលមានការចាត់តាំង ក្នុងអំពើជួញដូរមនុស្ស ។

ដោយទទួលស្គាល់ថា ការពង្រឹងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌជាតំរូវការចាំបាច់ ក្នុងការឆ្លើយតបទៅនឹងអំពើជួញដូរមនុស្ស ពីព្រោះថាវាគឺជាការផ្តល់សុវត្ថភាពយុត្តិធម៌ដល់ជនរងគ្រោះ ក៏ដូចជាការបញ្ចប់និទណ្ឌភាពរបស់ជនល្មើស ព្រមទាំងជនដទៃទៀតដែលទទួលអត្ថប្រយោជន៍ពីឧក្រិដ្ឋកម្មនេះ ។

ដោយទទួលស្គាល់នូវ សារៈសំខាន់នៃការផ្តន្ទាទោសប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព និងធ្វើឱ្យមានភាពសមាមាត្រទៅនឹងអំពើដែលជនល្មើសបានប្រព្រឹត្ត រួមទាំងការចេញជាបទបញ្ញាតិ សំរាប់ការឃាត់ទុកនិងការរឹបអូសយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេ ហើយនិងការចេញជាបទបញ្ញាតិ សំរាប់ការប្រើប្រាស់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ជនល្មើស ឱ្យជាប្រយោជន៍ដល់ជនរងគ្រោះ ។

ដោយទទួលស្គាល់ថា ការចូលរួមដោយឈរលើមូលដ្ឋានស្ម័គ្រចិត្តរបស់ជនរងគ្រោះដែលបានរំដោះរួចពីអំពើជួញដូរនេះ មានសារៈសំខាន់អាចបង្កើត, អនុវត្ត និងវាយតំលៃ លើកិច្ចអន្តរាគមន៍ប្រឆាំងនឹងអំពើជួញដូរមនុស្ស និងធានាឱ្យមានការចោទប្រកាន់លើជនល្មើសជួញដូរមនុស្ស ។

ដោយទទួលស្គាល់ អំពីសារសំខាន់នៃតួនាទីរបស់ភ្នាក់ងារគាំទ្រជនរងគ្រោះខាងផ្នែកបង្ការទប់ស្កាត់,កិច្ចការពារ ការផ្តន្ទាទោស ការជួយសង្គ្រោះ ការធ្វើមាតុភូមិនិវត្ត ការស្តារនិតិសម្បទា និងការធ្វើសមាហរណកម្ម ព្រមទាំងការគាំទ្រដល់ការឆ្លើយតបឱ្យមានការពង្រឹងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទ័ណ្ឌ ។

ដោយទទួលស្គាល់ថា រដ្ឋាភិបាលនៃអនុស្សារណ:នេះ ប្រកាន់យកនូវវិធានការឱ្យបានជាអតិបរមាតាមដែលធនធានខ្លួនមាន ជាលក្ខណ:បុគ្គល(របស់ប្រទេស) និងតាមរយ:ជំនួយ និងកិច្ចសហប្រតិបត្តិការអន្តរជាតិ ដើម្បីធ្វើឱ្យសំរេចឱ្យបានប្រសើរឡើងនូវការប្តេជ្ញាចិត្ត ដែលទទួលស្គាល់ដោយអនុស្សារណ: តាមរយ:មធ្យោបាយសមស្របទាំងអស់ ។

ដោយរំលឹកឡើងវិញនូវ សេចក្តីថ្លែងការណ៍ជាសាកលស្តីពីសិទ្ធិមនុស្ស ជាពិសេសមាត្រាទី៤ ដែលបានចែងថា " គ្មានជនណាម្នាក់ត្រូវស្ថិតក្នុងទាសភាព ឬស្ថិតក្នុងភាពជាអ្នកបម្រើដាច់ថ្លៃឡើយ។ ទាសភាព និងទាសពាណិជ្ជកម្មត្រូវហាមឃាត់ ទោះតាមទម្រង់ណាក៏ដោយ ។"

ដោយក្តីកោតសរសើរ ដល់ប្រទេសក្នុងមហាអនុតំបន់មេគង្គទាំងឡាយណាដែលបានផ្តល់សច្ចាប័នលើ និង/ឬ សុំចូលជាសមាជិក នៃឧបករណ៍ច្បាប់អន្តរជាតិសំខាន់ៗ ដែលពាក់ព័ន្ធទៅនឹងអំពើជួញដូរមនុស្ស និងទាក់ទងទៅនឹងការកេងប្រវ័ញ្ចមនុស្ស ដែលរួមបញ្ចូលមាន :

- អនុសញ្ញាអង្គការសហប្រជាជាតិប្រឆាំងនឹងឧក្រិដ្ឋកម្មឆ្លងដែន និងពិធីសាររបស់អនុសញ្ញានេះ ស្តីពីការទប់ស្កាត់ ការបង្ក្រាប និងការផ្តន្ទាទោសអំពើជួញដូរមនុស្ស ជាពិសេសស្ត្រី និងកុមារ ។
- អនុសញ្ញាអង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីការលុបបំបាត់រាល់ទំរង់នៃការរើសអើងប្រឆាំងស្ត្រីភេទ ។
- អនុសញ្ញាអង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីសិទ្ធិកុមារ និងពិធីសាររបស់អនុសញ្ញានេះ ស្តីពីការលក់ដូរកុមារ ពេស្យាកម្មកុមារ អំពើអាសអាភាសលើកុមារ និង ពិធីសារស្តីពីការពាក់ព័ន្ធរបស់កុមារទៅក្នុងជំលោះប្រដាប់អាវុធ ។
- អនុសញ្ញាអង្គការពលកម្មអន្តរជាតិស្តីពីពលកម្មដោយបង្ខំ (លេខ២៩ និង ១០៥)
- អនុសញ្ញាអង្គការពលកម្មអន្តរជាតិ (លេខ១៨២) ស្តីពីការហាមឃាត់ និងការចាត់វិធានបន្ទាន់ ដើម្បីលុបបំបាត់រាល់ទំរង់ធ្ងន់ធ្ងរបំផុតនៃពលកម្មកុមារ ។

ហើយនិងលើកទឹកចិត្តដល់បណ្តាប្រទេសទាំងឡាយណាដែលពុំទាន់បានផ្តល់សច្ចាប័ន និង/ឬ ចូលជាសមាជិកលើឧបករណ៍អន្តរជាតិទាំងអស់នេះ សូមឱ្យធ្វើការចូលជាសមាជិកលើឧបករណ៍អន្តរជាតិទាំងនេះឱ្យបានយ៉ាងឆាប់បំផុត តាមដែលអាចធ្វើទៅបាន។

ដោយអះអាងឡើងវិញថា សារៈសំខាន់នៃគោលការណ៍ជាអនុសាសន៍ និងការណែនាំរបស់អង្គការសហប្រជាជាតិ ស្តីអំពីសិទ្ធិមនុស្ស និងអំពើជួញដូរមនុស្សដែលមាននៅក្នុងរបាយការណ៍របស់ឧត្តមស្នងការអង្គការសហប្រជាជាតិ នៅឆ្នាំ ២០០០ ដែលបញ្ជូនទៅក្រុមប្រឹក្សាសេដ្ឋកិច្ចនិងសង្គមរបស់អង្គការសហប្រជាជាតិ ។

ដោយអះអាងឡើងវិញថា ដោយមានការផ្តួចផ្តើមគំនិត និងការប្តេជ្ញាចិត្តថ្នាក់តំបន់លើការប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងអំពើជួញដូរមនុស្ស ។

ដោយស្វាគមន៍ ចំពោះអនុស្សរណៈនៃការយោគយល់គ្នាឈានមុខគេ រវាងកម្ពុជា-ថៃ ស្តីពីកិច្ចសហការទ្វេ

ភាគីដើម្បីលុបបំបាត់អំពើជួញដូរស្ត្រី និងកុមារ និងការជួយដល់ជនរងគ្រោះពីអំពើជួញដូរមនុស្ស (២០០៣) និងរាល់កិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងរៀបចំកិច្ចព្រមព្រៀងទ្វេភាគីប្រហាក់ប្រហែលគ្នា ដើម្បីប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងអំពើជួញដូរមនុស្ស នៅមហាអនុតំបន់មេគង្គ ។

ដោយស្វាគមន៍ ចំពោះសារសំខាន់នៃបណ្តាកិច្ចព្រមព្រៀងទ្វេភាគី ដូចជា អនុស្សរណៈយោគយល់គ្នាលើកិច្ចសហប្រតិបត្តិការនៃការប្រើប្រាស់ពលកម្ម រវាង ថៃនិងកម្ពុជា រវាងថៃនិងសាធារណរដ្ឋប្រជាមានិតឡាវ និងរវាងថៃនិងសហភាពមីយ៉ាន់ម៉ា ក្នុងការលើកស្ទួយសុវត្ថភាព សណ្តាប់ធ្នាប់ការគ្រប់គ្រងល្អលើទេសន្តរប្រវេសន៍ ដោយហេតុថា វិធានការនេះ គឺបំរើដល់ការកាត់បន្ថយតំរូវការសេវាកម្មទេសន្តរប្រវេសន៍ខុសច្បាប់ ដែលផ្តល់ឱកាសឱ្យ ក្រុមជួញដូរមនុស្ស ។

ដោយមានគោលបំណង ពេញលេញថា អនុស្សរណៈនេះ បង្ហាញពីឆន្ទៈនយោបាយបន្តរបស់រដ្ឋាភិបាលប្រទេសទាំងបួនដើម្បីសហការប្រឆាំងអំពើជួញដូរមនុស្ស ។ ហើយ

ដោយអំពាវនាវ ដល់បណ្តាប្រទេសនៅក្រោមហាអនុតំបន់មេគង្គ ឱ្យចូលរួមជាមួយនឹងបណ្តាប្រទេសយើងដើម្បីធ្វើការប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងអំពើជួញដូរមនុស្ស ។

អាស្រ័យហេតុនេះ យើងសូមប្ដេជ្ញាចិត្តជាឱឡារិក អនុវត្តលើសកម្មភាពដូចខាងក្រោម :

I -វិស័យគោលនយោបាយ និងកិច្ចសហប្រតិបត្តិការ (ថ្នាក់ជាតិ និងអន្តរជាតិ) :

១-លើកទឹកចិត្តដល់ ការប្រើប្រាស់និយមន័យនៃអំពើជួញដូរមនុស្សដែលមានចែងនៅក្នុង ពិធីសារស្ដីពីការបង្ការ ការបង្ក្រាប និងការផ្ដន្ទាទោសជនល្មើស ជាពិសេសស្ត្រី និងកុមារ ដែលពិធីសារនេះ គឺជាការបំពេញបន្ថែម លើអនុសញ្ញាអង្គការសហប្រជាជាតិស្ដីពីឧក្រិដ្ឋកម្មឆ្លងដែន ដែលមានអង្គការចាត់តាំង ។

២-រៀបចំ ផែនការសកម្មភាពជាតិប្រឆាំងនឹងអំពើជួញដូរមនុស្សគ្រប់រូបភាព ។

៣-ធ្វើការឆ្ពោះទៅ បង្កើត និងពង្រឹង គណៈកម្មាធិការជាតិពហុវិស័យស្ដីពីអំពើជួញដូរមនុស្ស ដែលមានតួនាទីសំរបសំរួលដល់ការអនុវត្តផែនការសកម្មភាពជាតិ និងរាល់បណ្ដាកិច្ចអន្តរាគមន៍ប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងអំពើជួញដូរមនុស្ស ។

៤- បង្កើតយន្តការ ដើម្បីពង្រឹងកិច្ចសហការថ្នាក់តំបន់ និងការផ្លាស់ប្ដូរពត៌មាន ព្រមទាំងតែងតាំងក្រុមការងារបង្គោលថ្នាក់ជាតិ ដើម្បីប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងអំពើជួញដូរមនុស្ស ។

៥-ធ្វើឱ្យកាន់តែប្រសើរឡើងដល់ កិច្ចសហប្រតិបត្តិការថ្នាក់តំបន់ ប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងអំពើជួញដូរមនុស្ស ជាពិសេសតាមរយៈ កិច្ចព្រមព្រៀង ទ្វេភាគី និងពហុភាគី, ហើយនិង

៦-ពង្រឹង កិច្ចសហប្រតិបត្តិការជាមួយនឹង រដ្ឋាភិបាលនានា អង្គការអន្តរជាតិ និងអង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាល ដើម្បីការប្រយុទ្ធ នឹងអំពើជួញដូរមនុស្ស ។

II - វិស័យក្របខ័ណ្ឌច្បាប់ ការអនុវត្តច្បាប់ និងយុត្តិធម៌ :

៧-អនុម័ត និងអនុវត្ត ច្បាប់សមស្របប្រឆាំងនឹងអំពើជួញដូរមនុស្ស ឱ្យបានឆាប់តាមដែលអាចធ្វើទៅបាន ។

៨-អនុម័ត គោលការណែនាំសមស្រប និងផ្ដល់ការបណ្ដុះបណ្ដាលដល់មន្ត្រីពាក់ព័ន្ធ ដើម្បីកំណត់

អត្តសញ្ញាណជនរងគ្រោះដោយអំពើជួញដូរមនុស្សឱ្យបានរហ័ស និងត្រឹមត្រូវ និងដើម្បីធ្វើឱ្យប្រសើរឡើង ដល់ការស៊ើបអង្កេត ការចោទប្រកាន់ និងដំណើរការរបស់តុលាការ ។

៩-ស៊ើបអង្កេត ចាប់ខ្លួន ចោទប្រកាន់ និងផ្តន្ទាទោស ជនល្មើសដែលប្រព្រឹត្តអំពើជួញដូរមនុស្សឱ្យស្របទៅតាមច្បាប់ជាតិ ។

១០-បង្កើតឱ្យមាន ជំនួយខាងផ្នែកច្បាប់ដល់ជនរងគ្រោះដោយអំពើជួញដូរមនុស្ស និងការផ្តល់ពត៌មានជាភាសា ដែលជនរងគ្រោះអាចយល់បាន ។

១១-បង្កើតឱ្យមាន កិច្ចសហប្រតិបត្តិការជាក់លាក់ និងមានប្រសិទ្ធភាព ក្នុងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទ័ណ្ឌ ដើម្បីលុបបំបាត់និទណ្ឌភាពរបស់ជនល្មើស និងផ្តល់យុត្តិធម៌ដល់ជនរងគ្រោះ ។

១២-ពង្រឹង កិច្ចសហប្រតិបត្តិការឆ្លងដែនក្នុងការអនុវត្តច្បាប់ជាមួយនឹង បណ្តាប្រទេសទាំង៦ នៃមហាអនុតំបន់មេគង្គ ដើម្បីប្រយុទ្ធប្រឆាំងអំពើជួញដូរមនុស្ស តាមរយៈដំណើរការរបស់ប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទ័ណ្ឌ។

១៣-ផ្តល់នូវ ការគាំទ្រផ្នែកបុគ្គលិក និងថវិកាចាំបាច់ ដល់សមត្ថភាពឆ្លើយតបលើបញ្ហាជួញដូរមនុស្សនៅក្នុងចំណោមអាជ្ញាធរជាតិអនុវត្តច្បាប់ ។

១៤-ជំរុញឱ្យមាន កិច្ចព្រមព្រៀងទ្វេភាគី ឬពហុភាគី ក្នុងចំណោម ប្រទេសទាំង៦ នៃមហាអនុតំបន់មេគង្គ ដើម្បីជួយគ្នាទៅវិញទៅមក នៅក្នុងដំណើរយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌ ។

III. វិស័យការពារ ការស្តារនិតិសម្បទា និងការធ្វើសមាហរណកម្ម :

១៥-លើកកំពស់ ដល់ការយល់ដឹងជ្រាលជ្រៅលើបញ្ហាជេនឌ័រ និងកុមារ លើគ្រប់វិស័យពាក់ព័ន្ធទៅនឹងជនរងគ្រោះដោយអំពើជួញដូរមនុស្ស ។

១៦-ធានាថា ជនដែលត្រូវបានកំណត់អត្តសញ្ញាណថាជាជនរងគ្រោះដោយសារអំពើជួញដូរមនុស្សនឹងមិនត្រូវឃុំខ្លួនដោយអាជ្ញាធរអនុវត្តច្បាប់ឡើយ ។

១៧-ផ្តល់ជូន ជនរងគ្រោះដោយអំពើជួញដូរមនុស្សគ្រប់រូប នូវជំរក ជំនួយខាងផ្លូវកាយ ចិត្តសាស្ត្រ សង្គម ផ្លូវច្បាប់ ការអប់រំ និងជំនួយខាងផ្នែកថែរក្សាសុខភាព ។

១៨-អនុម័ត គោលនយោបាយ និងយន្តការ ដើម្បីការពារ និងទ្រទ្រង់ ដល់អ្នកដែលត្រូវបានគេជួញដូរ ។

១៩-ពង្រឹង សមត្ថភាពមន្ត្រីស្ថានទូត និងស្ថានកុងស៊ុលនានា ដើម្បីធានាថា ពួកគេអាចជួយដល់ជនរងគ្រោះដោយអំពើជួញដូរមនុស្ស កាន់តែមានប្រសិទ្ធភាពឡើង ។

២០-ធានាឱ្យមាន កិច្ចសហប្រតិបត្តិការឆ្លងដែនប្រកបដោយសុវត្ថភាព លើការបញ្ជូនត្រឡប់វិញរបស់ជនរងគ្រោះដោយអំពើជួញដូរមនុស្ស, ដោយរួមបញ្ចូលកិច្ចទ្រទ្រង់នានា ដើម្បីធានាសុខមាលភាពរបស់ពួកគេ ។ ហើយនិង

២១-ធ្វើការរួមគ្នា ដើម្បីសំរបសំរួលការស្តារនិតិសម្បទា និង ការធ្វើសមាហរណកម្មជនរងគ្រោះដោយអំពើជួញដូរមនុស្ស ប្រកបដោយជោគជ័យ និងការទប់ស្កាត់ពួកគេកុំឱ្យធ្លាក់ខ្លួន ទៅក្នុងការជួញដូរជាថ្មីទៀត ។

IV- ផ្នែកវិធានការបង្ការទប់ស្កាត់ :

២២-អនុម័ត វិធានការកាត់បន្ថយភាពងាយរងគ្រោះ រួមមានៈ ការគាំទ្រកម្មវិធីកាត់បន្ថយភាពក្រីក្រ, ការបង្កើនឱកាសផ្នែកសេដ្ឋកិច្ច, ការធានាលទ្ធភាពទទួលបានគុណភាពខាងការអប់រំ, និងការបណ្តុះបណ្តាលមុខជំនាញ, និងការផ្តល់ឯកសារចាំបាច់ខាងផ្លូវច្បាប់សំរាប់ការបញ្ជាក់អត្តសញ្ញាណរួមមាន លិខិតកំណើតជាដើម ។

២៣-គាំទ្រ ការបង្កើតបណ្តាញសហគមន៍ការពារទប់ស្កាត់ និងឃ្លាំមើល ដើម្បីធ្វើការកំណត់អត្តសញ្ញាណនិងផ្តល់អន្តរាគមន៍មុនដំបូងដល់ជនដែលប្រឈមមុខនឹងគ្រោះថ្នាក់ ។

២៤-លើកកំពស់ ការយល់ដឹងជាសាធារណៈនៅគ្រប់លំដាប់ថ្នាក់ទាំងអស់ ទាំងភាពគ្រោះថ្នាក់ និងផលប៉ះពាល់ជាអវិជ្ជមាននៃអំពើជួញដូរមនុស្ស និងជំនួយដែលមានដល់ជនរងគ្រោះ។ ការលើកកំពស់

ការយល់ដឹង គឺធ្វើឡើងរួមមាន តាមរយៈយុទ្ធនាការ ផ្សព្វផ្សាយពត៌មានជាសាធារណៈ និងការតស៊ូមតិ ។

២៥-អនុវត្ត ច្បាប់ការងារជាតិ ដើម្បីការពារសិទ្ធរបស់កម្មករទាំងអស់ ដោយផ្អែកទៅលើ គោលការណ៍នៃភាពគ្មានការរើសអើង និង សមភាព ។

២៦-លើកទឹកចិត្ត ដល់បណ្តាប្រទេសទទួលនូវអំពើជួញដូរមនុស្ស រួមទាំងប្រទេសនៅក្រៅមហាអនុតំបន់មេគង្គ, ដើម្បីអនុវត្តឱ្យបានលើច្បាប់ជាតិដែលពាក់ព័ន្ធ ដើម្បីកាត់បន្ថយ ការកេងប្រវ័ញ្ចលើមនុស្ស ដែលបង្កើនកំលាំងឱ្យមានការបន្តនូវតំរូវការងារជួញដូរមនុស្ស, ហើយនិង ដើម្បីបង្ក្រាបបទឧក្រិដ្ឋជួញដូរស្ត្រី និងកុមារ តាមរយៈកិច្ចសហប្រតិបត្តិការរវាងគ្នាទៅវិញទៅមក ។ ហើយនិង

២៧- បង្កើន កិច្ចសហប្រតិបត្តិការជាមួយវិស័យឯកជន ជាពិសេស ឧស្សាហកម្មទេសចរណ៍ និងកំសាន្តនានា ដើម្បីធ្វើឱ្យវិស័យទាំងនេះ ប្រកាន់យកតួនាទីសកម្ម ក្នុងការប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងអំពើជួញដូរមនុស្ស ។

V- ផ្នែកយន្តការសំរាប់ ការអនុវត្តន៍ តាមដាន និង វាយតំលៃ លើអនុស្សរណៈនៃការយោគយល់គ្នានេះ :

២៨-បង្កើត ផែនការសកម្មភាពប្រយុទ្ធប្រឆាំងអំពើជួញដូរអនុតំបន់ដំបូងមួយ សំរាប់ឆ្នាំ ២០០៥-២០០៧ និងប្រមូលផ្តុំនូវកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងចាំបាច់នានា ដើម្បីអនុវត្តឱ្យបានពេញលេញលើផែនការនេះ ។

២៩- បង្កើត នីតិវិធីនានា សំរាប់ការប្រមូលនិង វិភាគទិន្នន័យ និងពត៌មាន អំពីករណីជួញដូរមនុស្សនានា និងធានាថា យុទ្ធសាស្ត្រប្រយុទ្ធប្រឆាំងការជួញដូរមនុស្ស គ្រឹពឹងផ្អែកទៅលើការសិក្សាស្រាវជ្រាវ បទពិសោធន៍ និងការវិភាគ ដែលមានលក្ខណៈត្រឹមត្រូវ និងថ្មីៗ ។

៣០-បង្កើតឱ្យមាន ប្រព័ន្ធពិនិត្យតាមដានលើការអនុវត្តន៍ផែនការសកម្មភាព ដើម្បីវាយតំលៃលើស្ថានភាពនៅពេលបច្ចុប្បន្ន និងការរីកចំរើននៃប្រទេសនិមួយៗនៅក្នុងការអនុវត្តលើការប្តេជ្ញាចិត្តដែលមាននៅក្នុងអនុស្សរណៈនេះ ដោយរួមមាន ជាអប្បបរិមា ការពិនិត្យតាមដាន

នៅឯកិច្ចប្រជុំមន្ត្រីជាន់ខ្ពស់ (SOM) ប្រចាំឆ្នាំ ។

៣១-ពិនិត្យឡើងវិញ លើការអនុវត្តផែនការសកម្មភាព និងអនុម័តផែនការសកម្មភាពអនុតំបន់ថ្មី តាមរយៈកិច្ចប្រជុំថ្នាក់ក្រសួងនៃបណ្តាប្រទេសនៅមហាអនុតំបន់មេគង្គ នៅចុងឆ្នាំ ២០០៧ ។

៣២-បង្កើត ក្រុមការងារជាតិដើម្បីសហប្រតិបត្តិការជាមួយនឹងលេខាធិការដ្ឋាន COMMIT (កម្មវិធីអន្តរភ្នាក់ងាររបស់អង្គការសហប្រជាជាតិប្រឆាំងនឹងអំពើជួញដូរមនុស្ស នៅមហាអនុតំបន់មេគង្គ UNIAP) និង ជាមួយបណ្តាដៃគូដទៃទៀត ។

៣៣-អញ្ជើញ ភ្នាក់ងារមូលនិធិរបស់រដ្ឋាភិបាល ព្រមទាំង ភ្នាក់ងារពាក់ព័ន្ធនានារបស់អង្គការសហប្រជាជាតិ និង បណ្តាអង្គការអន្តររដ្ឋាភិបាល អង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាល និងផ្នែកឯកជន ដើម្បីផ្តល់ជំនួយហិរញ្ញវត្ថុ សំភារៈ និងបច្ចេកទេស ដើម្បីទ្រទ្រង់កិច្ចប្រឹងប្រែងរបស់រដ្ឋាភិបាលនៃបណ្តាប្រទេសនៅមហាអនុតំបន់មេគង្គ ក្នុងការប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងអំពើជួញដូរមនុស្សរបស់ពួកគេ ដោយរួមមាន ការអនុវត្តន៍អនុស្សរណៈនេះ និងផែនការសកម្មភាពខាងមុខ ។ ហើយនិង

៣៤-ទទួលស្គាល់ថា ការធ្វើវិសោធនកម្មនានាលើអនុស្សារណៈនេះ គឺអាចធ្វើទៅបាន នៅពេលអនាគត. រដ្ឋាភិបាលនានាកំណត់ពីដំណើរការខាងក្រោមក្នុងការធ្វើវិសោធនកម្មលើអនុស្សរណៈនេះ : (១) ប្រសិនបើមានរដ្ឋាភិបាលនៃប្រទេសបួន ក្នុងចំណោមប្រទេសទាំងប្រាំមួយ ដែលបានចុះហត្ថលេខាខាងក្រោម ជឿជាក់ថា អនុស្សរណៈនេះ គួរតែត្រូវកែប្រែ ហើយផ្តល់ពត៌មានទៅលេខាធិកាដ្ឋានជាលាយលក្ខអក្សរ ពេលនោះ នីតិវិធីនៃការពិគ្រោះយោបល់នឹងត្រូវធ្វើឡើងដោយលេខាធិការដ្ឋាន ដោយរបៀបសមស្របទៅវិញទៅមក។ (២) គោលបំណងនៃនីតិវិធីនេះ ត្រូវឱ្យមានសំណើរលើការកែប្រែលើអនុស្សរណៈ ។ (៣) ការកែប្រែណាមួយលើអនុស្សរណៈនេះ ត្រូវមានការយល់ព្រមជាឯកច្ឆ័ន្ទដោយរដ្ឋាភិបាលរបស់ប្រទេសទាំងប្រាំមួយ ហើយការយល់ព្រមរបស់រដ្ឋាភិបាលរបស់ប្រទេសនិមួយៗ ត្រូវបញ្ជូនទៅលេខាធិការដ្ឋានជាលាយលក្ខអក្សរ ។

ធ្វើនៅ យ៉ាំងហ្គូន នៅថ្ងៃទី ២៩ ខែតុលា ឆ្នាំ ២០០៤ ។

តំណាងឱ្យរដ្ឋាភិបាល
នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

(អ៊ិត សំហេង)
រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងសង្គមកិច្ច អតីតយុទ្ធជន
និងយុវនីតិសម្បទា

តំណាងឱ្យរដ្ឋាភិបាល
នៃសាធារណរដ្ឋប្រជាមានិតចិន

(Huang Qingyi)
អនុគណៈកម្មាធិការជាតិ សំរាប់កុមារ
និងស្ត្រី ដែលស្ថិតនៅក្រោមក្រុមប្រឹក្សារដ្ឋ

តំណាងឱ្យរដ្ឋាភិបាល
នៃសាធារណរដ្ឋប្រជាធិបតេយ្យប្រជាមានិតឡាវ

(Somphanh Phengkhammy)

រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងការងារ និងសង្គមកិច្ច

តំណាងឱ្យរដ្ឋាភិបាល
នៃសហភាពមីយ៉ាន់ម៉ា

(វរៈសេនីយឯក Tin Hlaing)
រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងមហាផ្ទៃ

តំណាងឱ្យរដ្ឋាភិបាល
នៃព្រះរាជាណាចក្រថៃឡង់

(Wanlop Phloytabtim)
លេខាធិការអចិន្ត្រៃយ៍
ក្រសួងអភិវឌ្ឍន៍សង្គម និងសន្តិសុខមនុស្ស

តំណាងឱ្យរដ្ឋាភិបាល
នៃសាធារណរដ្ឋសង្គមនិយមវៀតណាម

(ឧត្តមសេនីយ៍ ទោ Le The Tiem)
អនុរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងសន្តិសុខសាធារណៈ